

BUTLLETÍ DEL SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA

NOVEMBRE DE 1921

ANY II — NUM. 18

Direcció i Administració: Santa Agna, 26, 28 i 30, 1.er-BARCELONA

El SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA persegueix el major ennobliment de la funció social encomanada a la classe mèdica, defensant els interessos morals i materials dels metges residents a Catalunya, i protegint als associats i llurs famílies per medi d'Institucions de Previsió i Cooperació.

COL·LABORACIÓ

Sindiqueu-vos!

La necessitat imprescindible de la Sindicació professional, no ja de la nostra classe, sinó en un ordre general, de totes les classes absolutament totes, de les que componen la societat en sa constitució actual és cosa que de tant demostrada i tangible ha passat ja a la categoria d'axioma. Ni tan sols hi ha qui sigui prou insensible que no l'estigui palpant.

El fet que uncs classes socials hagin conseguit ja aquesta unió, amb exuberància de forces i eficàcia, i en canvi altres no l'hagin pogut formar o encar conseguida porti una vida precària, no pot obeir a la sola contingència. Dintre tot fenòmen social hi parpelleja una llei, o un conjunt de lleis que el governen en sentit tan definit com puguin fer-ho les lleis físiques en els fenòmens d'aquest ordre.

En altre temps de major idealitat era aglutinant suficient l'esperit de classe i companyonia, esperit que ha anat decaient fins al punt que avui es pot dir que és una cosa morta, que encar bellugueja per una raó d'inèrcia. Indubtablement una força de cohesió immensa, per no dir que en el fons és l'única, és la representada per la necessitat material.

Poden presentar-se dos casos en què aquesta energia no obri: l'un el fet que la necessitat no existeixi; l'altre que encar existent no sigui sentit, no hagi arribat a la consciència de la classe.

Els nostres companys que no exerceixen en nuclis grans de població, aquesta necessitat la tenien gran i exigent, la sentiren com l'únic port de salvació, portaren a cap la seva unió i han vençut. No vol dir això que ja hagin acabat la seva tasca, sino que ço conseguit ha estat suficient per a fer més benestable el món, i que no únicament per sentiment sinó per convenciment, hagin reconegut el valor de la sindicació. Han vençut contra altres interessos i aquests, mai conformats, els tornaran a endogalar així que es donaran còmpte de la debilitació que la seva nova disgregació representaria.

Per què els metges residents a Barcelona, si bé

havem fet l'unió, aquesta manca de la força viva necessària, que sols pot prestar-li l'entusiasme i jamai el nombre de companys agrupats? És que nosaltres tenim cobertes totes les aspiracions, respecte quantitat i qualitat de treball, respecte emoluments que ens permetin viure la vida que la moderna civilització ens fa imprescindible?

El que tal cregui, que faci uns moments de concentració mental, i contempli en el marc de la seva visió, la quantitat immensa de treball que el metge realitza sense remuneració, la exigència mal educada de la clientela particular, la impossibilitat de la lliure disposició d'un dia i una hora, la suma d'honoraris devengats i no percebuts, les vídues i orfes de companys nostres que en faltar ells queden llençats a la trista indigència. Són els hospitals, dispensaris, serveis contractats, cases de socors, companyies d'assegur, en què el treball bàsic és el representant per l'esforç del metge, i en què aquest és l'únic que o treballa absolutament de franc o comparativament ingressa sous irrisoris.

Per un costat això representa esforç material exagerat no compensat pels ingressos que en ell s'obtenen, per l'altra carestia del treball pecuniàriament ben correpost.

Davant d'això, companys, tots els que vos trobeu forçats a prestar serveis que a consciència coneixeu que no són pagats, tots els que la vida se vos fa difícil per la insuficiència dels ingressos, tots el que vos sentiu atropellats en la vostra dignitat, els que amb ànims de milloració científica no podeu satisfer-la per l'enervant lluita per a una vida migrada, tots els que no posseïu béns que vos puguin cobrir en les possibles contingències de malaltia, i als vostres a l'arribar la mort, tots els que individualment us sentiu dèbils per a resistir els embats de la societat que ens volta! uniu-vos! Uniu-vos amb tota fe, amor i disciplina.

No sigueu impacients, més sí exigents; digneu-vos asabentar de la marxa del nostre SINDICAT; que el què no obri com és degut que caigui, que ço que no estiga bé sigui modificat. Mediteu un moment i veureu que ço que es podria conseguir arriba a proporcions insospitades.

I els que formen l'élite de la professió, els que